

Sygn. akt I C 191/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2011r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie - Koźlu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Łukasz Zawadzki;

Protokolant: st. sekr. sąd. Barbara Budzynowska;

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 03.11.2011 r. w Kędzierzynie - Koźlu;

sprawy z powództwa T. P.;

przeciwko R. P. (1);

o zapłatę;

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki T. P. na rzecz pozwanego R.

P. kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 191/11

UZASADNIENIE

T. P. wniosła o zasądzenie od R. P. (1) kwoty 23060,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia 13 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty.

Powódka wywodziła, iż do dnia 27 marca 2008 roku pozostawała ze swoim procesowym przeciwnikiem w związku małżeńskim, z którego pochodzą dzieci: R. P. (2) i D. P.. Z uwagi na fakt bierności R. P. (1) - argumentowała T. P. - w przyczynianiu się do zaspokajania potrzeb rodziny, powódka wyjechała do pracy w Niemczech. W tym czasie jedynie ona łożyła na utrzymanie dzieci, albowiem przesyłała mężowi stosowne kwoty pieniężne. Te zaś R. P. (1) trwonił, a tylko początkowo je rozdzielał. Finalnie - wywodziła powódka - pozwany przestał zaspokajać potrzeby dzieci i zaniechał sprawowania władzy rodzicielskiej nad małoletnią D. P.. T. P. powołała się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, dotyczące wykładni art. 140 § 1 krio i wskazała, że żąda połowy przekazanych byłemu mężowi pieniędzy.

W odpowiedzi na pozew R. P. (1) domagał się oddalenia roszczeń pozwu oraz zasądzenia kosztów postępowania w sprawie.

Pozwany podniósł, iż nie są prawdziwe argumenty powódki, jakoby to brak aktywności zawodowej pozwanego spowodował konieczność jej wyjazdu do Niemiec. Przeciwnie - R. P. (1) wskazał, że małżonkowie podjęli wspólną decyzję w tym zakresie, zaś pozwany miał ograniczyć swój czas pracy do jednego etatu. Przesyłane przez małżonkę kwoty - wywodził R. P. (1) - były przeznaczone na utrzymanie dzieci, które przecież mieszkały wraz z ojcem.

Z kolei w piśmie procesowym^m z dnia 22 czerwca 2011 roku pozwany argumentował o swojej roli w zaspokajaniu potrzeb dzieci, a także pokrywaniu zobowiązań, wynikających z ich lekkomyślnych zachowań.

T. P. - w pismach procesowych z dnia 17 października 2011 roku - powoływała się na wadliwość wykonywania władzy rodzicielskiej przez R. P. (1) oraz na fakt przywłaszczenia przezeń sum, należnych D. P. z tytułu odszkodowania, wypłaconego w związku z doznanym uszkodzeniem ciała.

Strony konsekwentnie podtrzymywały swoje stanowiska procesowe podczas rozprawy w dniu 16 czerwca 2011 roku, w dniu 8 września 2011 roku, w dniu 17 października 2011 roku oraz w dniu 3 listopada 2011 roku.

W sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

T. P. i R. P. (1) zawarli związek małżeński w dniu 13 sierpnia 1983 roku. Z tego związku małżeńskiego pochodzą dzieci: R. P. (2) - urodzony dnia (...) -- oraz D. P. -urodzona w dniu (...).

Dowód: akta IRC 438/O8 Sądu Okręgowego w Opolu; zeznania świadka D. P. (k. 51 verte); zeznania świadka R.

P. (k. 115 verte -117 verte); wyjaśnienia powódki T. P. (k. 133 - 136); wyjaśnienia pozwanego R. P. (1) (k. 136 - 139);

T. P. i R. P. (1) pracowali zawodowo. R. P. (1) m.in. prowadził działalność gospodarczą, był także kierowcą, operatorem urządzeń zgrzewających i dozujących oraz monterem konstrukcji stalowych. Celem poprawy kondycji materialnej rodziny T. P. wyjeżdżała do Niemiec do prac sezonowych. W roku 2004 małżonkowie wspólnie uzgodnili, iż T. P. uda się do stałej pracy w Niemczech, polegającej na opiece nad chorymi pacjentami w ich domach.

Dowód: wywiad środowiskowy z dnia 9 grudnia 2009 roku (k. 35 akt RIIINsm 108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu); wywiad środowiskowy z dnia 19 marca 2008 roku (k. 29 - 31 akt o sygn. I RC 438/09 Sądu Okręgowego w Opolu); zeznania świadka D. P.(k. 51 verte); zeznania świadka K. L.(k. 114 verte - 115); zeznania świadka A. G.(k. 115); zeznania świadka M. W. (k. 115 verte); zeznania świadka R. P. (2)(k. 115 verte —117 verte); zeznania świadka B. B. (1)(k. 122 - 123); zeznania świadka M. P.(k. 123 - 123 verte); wyjaśnienia powódki T. P.(k. 133 - 136); wyjaśnienia pozwanego R. P. (1)(k. 136- 139);

Zgodnie z poczynionymi ustaleniami R. P. (1) miał pracować zawodowo na jednym etacie i zajmować się małoletnią wówczas D. P. oraz mieszkaniem w K., zaś T. P. -przysyłać pieniądze na utrzymanie domu oraz rodziny, w tym także R. P. (2), który podjął studia dzienne w C..

Dowód: akta IRC 438/O8 Sądu Okręgowego w Opolu; zeznania świadka D. P. (k. 51 verte); zeznania świadka K. L. (k. 114 verte -115); zeznania świadka A. G. (k. 115); zeznania świadka Mani W. (k. 115 verte); zeznania świadka R. P. (2) (k. 115 verte -117 verte); zeznania świadka B. B. (1) (k. 122 - 123); zeznania świadka M. P. (k. 123 - 123 verte); wyjaśnienia powódki T. P. (k. 133 - 136); wyjaśnienia pozwanego R. P. (1) (k. 136 - 139);

W okresie od dnia 25 stycznia 2006 roku do dnia 25 sierpnia 2008 roku T. P. przesyłała R. R. (3) następujące kwoty: 800,00 euro - w dniu 26 stycznia 2006 roku; 850,00 euro - w dniu 28 lutego 2006 roku; 850,00 euro - w dniu 29 marca 2006 roku; 850,00 euro - w dniu 23 maja 2006 roku; 850,00 euro - w dniu 28 czerwca 2006 roku; 200,00 euro -w dniu 12 lipca 2006 roku; 750,00 euro - w dniu 25 sierpnia 2006 roku; 250,00 euro - w dniu 8 września 2006 roku; 850,00 euro -- w dniu 21 września 2006 roku; 850,00 euro - w dniu 26 października 2006 roku; 800,00 euro -- w dniu 27 listopada 2006 roku; 800,00 euro - w dniu 29 stycznia 2007 roku; 100,00 euro - w dniu 19 lutego 2007 roku; 800,00 euro - w dniu 1 marca 2007 roku; 750 euro - w dniu 27 kwietnia 2007 roku;

750,00 euro - w dniu 29 maja 2007 roku; 750,00 euro - w dniu 27 sierpnia 2007 roku; 300,00 euro - w dniu 29 sierpnia 2007 roku; 750,00 euro - w dniu 27 września 2007 roku; 200 euro - w dniu 4 października 2007 roku; 750,00 euro - w dniu 26 października 2007 roku; 400,00 euro - w dniu 21 kwietnia 2008 roku; 750,00 euro - w dniu 19 maja 2008 roku; 750,00 euro -w dniu 19 czerwca 2008 roku; 850,00 euro - w dniu 21 lipca 2008 roku; 400,00 euro - w dniu 19 sierpnia 2008 roku oraz 200,00 euro - w dniu 25 sierpnia 2008 roku;

Dowód: odpis potwierdzenia transakcji z dnia 25 stycznia 2006 roku (k. 28 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 28 lutego 2006 roku (k. 28); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 29 marca 2006 roku (k. 27 verte); odpis

potwierdzenia transakcji z dnia 23 maja 2006 roku (k. 27); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 28 czerwca 2006 roku (k. 26 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 12 lipca 2006 roku (k. 21); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 25 sierpnia 2006 roku (k. 26); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 8 września 2006 roku (k. 25 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 21 września 2006 roku (k. 25); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 26 października 2006 roku (k. 24 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 27 listopada 2006 roku (k. 24); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 29 stycznia 2007 roku (k. 23,, verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 19 lutego 2007 roku (k. 23); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 1 marca 2007 roku (k. 22 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 27 kwietnia 2007 roku (k. 22); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 29 maja 2007 roku (k. 21 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 27 sierpnia 2007 roku (k. 20 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 29 sierpnia 2007 roku (k. 20 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 27 września 2007 roku (k. 19 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 4 października 2007 roku (k. 19); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 26 października 2007 roku (k. 18 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 21 kwietnia 2008 roku (k. 18); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 19 maja 2008 roku (k. 18); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 19 czerwca 2008 roku (k. 17 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 21 lipca 2008 roku (k. 17 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 19 sierpnia 2008 roku (k. 16 verte); odpis potwierdzenia transakcji z dnia 25 sierpnia 2008 roku (k. 16 verte);

Otrzymywane pieniądze, jak również własne zarobki, R. P. (1) przeznaczał na zaspokajanie potrzeb rodziny oraz na utrzymanie mieszkania. Przekazywał również stosowne kwoty na utrzymanie studium w C. syna R. P. (2) - w umówionej wysokości 1000,00 zł. R. P. (1) spełniał wszelkie zachcianki D. P. - doładowywał telefon komórkowy, kupował jej kosmetyki, biżuterię, buty, dodatki, ulubione jedzenie; zdarzało się, że wspólnie spożywali posiłki w barze; celem zakupu ubrań wielokrotnie woził ją do sklepów i innych miastach: G., Z., O., K.; ponadto dawał jej pieniądze, aby sama udawała się m.in. do K., aby nabywać odzież. Spełnianie materialnych pragnień córki odbywało się nawet kosztem uiszczania opłat za mieszkanie. R.

P. przywoził i odwoził syna do C.; zakupywał większe ilości żywności oraz środków chemicznych, z których również korzystał R. P. (2); jeździł także samochodem do Niemiec do żony, opłacając koszt podróży, w tym paliwa; na prośbę małżonki robił dla niej w Polsce zakupy żywności, wędlin, papierosów i alkoholu, które zawoził T. P.. R. P. (1) kupował dla córki požądane przez nią psy; opłacał koszt prywatnych wizyt D. P. u lekarzy - alergologa i ginekologa - jak również zakupił specjalistyczną pościel dla alergików. Opłacił koszty ubezpieczenia samochodu, zakupionego dla syna. Przekazywał mu także pieniądze na wyjazdy wakacyjne m.in. na Festiwal W., a także na imprezę sylwestrową w Z..

Dowód: odpis umowy sprzedaży nr (...)z dnia 16 marca 2006 roku (k. 71); odpis umowy komisji nr 409/07 z dnia 30 czerwca 2007 roku (k. 82); odpis faktury VAT z dnia 10 lipca 2007 roku (k. 83); wywiad środowiskowy z dnia 24 kwietnia 2009 roku (k. 6- 7 akt RIIINsm 108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – K.); wywiad środowiskowy z dnia 9 grudnia 2009 roku (k. 35 akt RIIINsm 108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu); wywiad środowiskowy z dnia 19 marca 2008 roku (k. 29 - 31 akt o sygn. I RC 438/09 Sądu Okręgowego w Opolu); zeznania świadka K. L.(k. 114 verte -115); zeznania świadka A. G.(k. 115); częściowo zeznania świadka R. P. (2)(k. 115 verte -117); zeznania świadka M. W. (k. 115 verte); wyjaśnienia pozwanego R. P. (1)(k. 136-139);

R. P. (1) na bieżąco monitorował sytuację D. P. w szkole. Zapewnił jej dobre warunki bytowe - córka miała własny pokój, gdyż jej brat R. P. (2) do domu przyjeżdżał rzadko; zapewniono jej miejsce do odrabiania lekcji oraz snu, a także sprzęt RTV; D. P. była czysta, zadbana i bardzo dobrze ubrana - stosownie do pory roku. Ojciec zapewniał jej pieniądze na własne wydatki, zaopatrywał lodówkę w żywność, z której korzystał również R. P. (2) podczas pobytów w domu i w czasie wakacji; R. P. (1) przygotowywał córce posiłki, bądź zapewniał je w szkolnej stołówce; prał i sprzątał, kontaktował się z wychowawcą szkolnym i pedagogiem - zarówno w sprawach wychowawczych, jak i dydaktycznych. Mieszkanie R. P. (1) było kompletnie urządzone, utrzymane w czystości i posiadało wszelkie wygody; on sam nie miał żadnych nałogów i nie stosował jakichkolwiek używek; nie nabywał dóbr luksusowych na własne potrzeby, nie utrzymywał kontaktów z innymi kobietami, ani ich nie finansował. W postępowaniu w sprawie o sygn. akt RIIINsm

108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu przeprowadzono wywiad środowiskowy, w którym stwierdzono, iż R. P. (1) wywiązuje się ze swoich obowiązków względem córki.

Dowód: pismo Dyrektora Zespołu Szkół Miejskich nr (...) w K. (k. 100); wywiad środowiskowy z dnia 24 kwietnia 2009 roku (k. 6- 7 akt RIIINsm 108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu); wywiad środowiskowy z dnia 9 grudnia 2009 roku (k. 35 akt RIIINsm

108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie — Koźlu); wywiad środowiskowy z dnia 19 marca 2008 roku (k. 29 -31 akt o sygn. I RC 438/09 Sądu Okręgowego w Opolu); zeznania świadka K. L.(k. 114 verte - 115); zeznania świadka A. G.(k. 115); zeznania świadka M. W.(k. 115 verte); wyjaśnienia pozwanego R. P. (1)(k. 136- 139);

W okresie pobytu T. P. w Niemczech D. P. sprawiała problemy wychowawcze. R. P. (1) nie był konsekwentny w wychowywaniu córki - albo dawał jej dużą swobodę, albo wprowadzał zakazy, którym ta się sprzeciwiała. Przed Sądem Rejonowym w Kędzierzynie - K. wszczęte zostało postępowanie w sprawie o sygn. akt RIIINpw 271/08 w sprawie jej demoralizacji, polegającej na zaniedbywaniu obowiązków szkolnych, nagminnym opuszczaniu zajęć lekcyjnych, arogancji i lekceważeniu poleceń ojca. R. P. (1) zawoził córkę na dyskoteki i przywoził ją do domu po ich zakończeniu w nocy. Kiedy sprzeciwił się kontaktom D. P. ze starszym od niej o wiele lat mężczyzną -córka uciekała z domu. Ojciec zgłaszał na policji zaginięcie córki w dniach 1 marca 2009 roku i 7 września 2009 roku. W związku z demoralizacją D. P. orzeczono wobec niej nadzór kuratora. W mieszkaniu R. P. (1) podejmowane były interwencje policji - w dniu 28 października 2008 roku w związku z hałasem; w dniu 27 grudnia 2008 roku w związku z odmową wpuszczenia go do mieszkania przez byłą żonę i dzieci; w dniu 29 października 2009 roku w związku z awanturą, wszczętą przez nietrzeźwą D. P.. Jeździła ona również środkami komunikacji miejskiej bez biletu, a nakładane z tego tytułu kary pokrywał R. P. (1). T. P. przyjeżdżała do Polski kilka razy do roku i nie zamierzała - pomimo próśb męża - powrócić do kraju na stałe. Więzy małżeńskie między R. P. (1) i T. P. ulegały rozluźnieniu, a zarzewiem konfliktów między nimi była m.in. odmienna wizja w procesie wychowawczym D. P.. Jej postępowanie uległo poprawie dopiero po rozpoczęciu nauki w Publicznym Gimnazjum dla Dorosłych przy Zespole Szkół im. (...) w O.. T. P. złożyła w Sądzie Okręgowym w Opolu pozew o rozwód bez orzekania o winie w rozkładzie pożycia.

Dowód: odpis postanowienia Sądu Rejonowego tu Kędzierzynie - Koźlu z dnia 3 czerwca 2008 roku w sprawie o sygn. akt RIIINpw 271/08 (k. 63); odpis dokumentacji nałożenia opłaty za przejazd (k. 72; k. 73); odpisy potwierdzeń przelewu (k. 74; k. 75); odpis ponaglenia do zapłaty należności (k. 76); odpis przesądowego -wezwania do zapłaty (k. 77); odpis przesądowego wezwania do zapłaty (k. 79 verte); odpis pozwu (k. 80); odpis wezwania do zapłaty (k. 81); odpis pokwitowania dowodu wpłaty (k. 84); pismo Dyrektora Zespołu Szkół Miejskich nr (...)w K.(k. 100); pismo Komendanta Powiatowego Policji w K.z dnia 29 lipca 2011 roku (k. 103); pismo Komendanta Powiatowego Policji w K.z dnia 25 sierpnia 2011 roku (k. 108); wywiad środowiskowy z dnia 24 kwietnia 2009 roku (k. 6- 7 akt RIIINsm 108/09 Sądu Rejonowego w

Kędzierzynie - Koźlu); odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Kędzierzynie — Koźlu w sprawie o sygn. akt III Nów 162/08 (k. 21 akt RIIINsm 108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie • Koźlu); pismo Komendanta Powiatowego Policji w K.z dnia 28 września 2009 roku (k. 30 akt RIIINsm 108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu); pismo Komendanta Powiatowego Policji w K.z dnia 29 listopada 2009 roku (k. 34 akt RIIINsm 108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie — Koźlu); zeznania świadka K. L.(k. 114 verte - 115); zeznania świadka A. G.(k. 115); zeznania świadka M. W.(k. 115 verte); wyjaśnienia pozwanego R. P. (1)(k. 136 - 139);

Sąd Okręgowy w Opolu rozwiązał - bez orzekania o winie w rozkładzie pożycia - związek małżeński T. P. i R. P. (1) wyrokiem z dnia 27 marca 2008 roku w sprawie o sygn. akt I RC 438/08.

Dowód: wyrok w sprawie o sygn. akt I RC 438/ 08 Sądu Okręgowego w Opolu (k. 36 akt IRC 438/08 Sądu Okręgowego w Opolu).

Sąd zważył, co następuje:

m

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o dowody o proveniencji pozaosobowej (dowody z dokumentów prywatnych - art. 244 § 1 kpc i z dokumentów urzędowych - art. 245 kpc), jak również osobowej (zeznania świadków oraz wyjaśnienia stron).

Część okoliczności faktycznych była w bieżącej sprawie bezsporna. Po pierwsze - w toku postępowania dowodowego ujawniono, iż wyjazd T. P. do Niemiec, dyktowany celami zarobkowymi, ustalony został w drodze konsensusu małżonków. Potwierdziła to pozwana w toku swoich wyjaśnień, jakkolwiek w treści pozwu powoływała się na swą przymusową sytuację, wynikającą z bierności R. P. (1) w przyczynianiu się do zaspokajania potrzeb rodziny. Po drugie - wyjazd ten miał charakter trwały i nie był sprzężony z doraźnym, sezonowym zajęciem. Po trzecie - konsensus małżonków obejmował również ustalenia co do opieki nad ich wspólnymi dziećmi tj. R. P. (2) (podejmującym stacjonarne studia w C.), a zwłaszcza - małoletnią wówczas (tj. w roku 2004, gdy T. P. udawała się do Niemiec) D. P.. Ponadto - strony uzgodniły, iż na zaspokajanie potrzeb rodziny powódka będzie przekazywać mężowi pieniądze - z których część miała być doręczana R. P. (2) na pokrycie kosztów utrzymania w C., a reszta - na utrzymanie córki, jak również mieszkania stron w K..

Spór w niniejszej sprawie wyznaczony został odmienną optyką w zakresie pożytkowania przez R. P. (1) pieniędzy, uzyskiwanych od żony. Jednocześnie uwaga Sądu Rejonowego zogniskowała się na zaprezentowanym w pozwie stanie faktycznym, ograniczonym do okresu od dnia 25 stycznia 2006 roku do dnia 25 sierpnia 2008 roku. Zdaniem T. P. jej były mąż - wyrok rozwodowy Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 27 marca 2008 roku (I RC 438/08) - beztrudno trwoniał otrzymaną gotówkę.

Tymczasem jej procesowy przeciwnik utrzymywał, że nic takiego nie miało miejsca, a otrzymywane środki przeznaczał wyłącznie na zaspokajanie potrzeb rodziny.

W ocenie Sądu Rejonowego postępowanie dowodowe nie wykazało zasadności twierdzeń pozwu. W pierwszej kolejności wskazać należy na wadliwe obliczenie wartości przedmiotu sporu. Oznaczona ona została na kwotę 23060,00 zł, podczas gdy uzasadnienie pozwu (k. 4) wskazuje, że obliczono ją jako sumę wartości: połowy z kwoty 24170,00 zł - tj. 12085,00 zł, a nie: 12560,00 zł - oraz połowy z kwoty 21000,00 zł. Po drugie • relewantny charakter miały w niniejszej sprawie jedynie te odpisy dokumentów przelewów i przekazów gotówkowych, które odnosiły się do R. P. (1). Sąd Rejonowy zauważa, że wysokość przekazanych pozwanemu kwot, ujęta sumarycznie w tabeli na drugiej stronie pozwu, została zawyżona. Odpisy dokumentacji (...) (k. 18 verte i następne) obejmuje bowiem rubrykę, wykazującą kwotę przekazu (niemieckie słowo „bertag") oraz wynagrodzenia za usługę (niemieckie słowo „entgelt"). Tymczasem rzeczona tabela - a w ślad za nią i sam pozew - błędnie traktuje to ostatnie jako uznanie po stronie beneficjenta przelewu, tj. R. P. (1). O wysokości tych opłat wyjaśniała zresztą także T. P..

Abstrahując od powyższego żadną miarą nie sposób twierdzić, iż strona powodowa wykazała - co winna była uczynić z uwagi na treść art. 232 kpc -tzw. lekkomyślności finansowej pozwanego. W szczególności postępowanie dowodowe nie ujawniło, aby zachowania R. P. (1), odnoszące się do pieniędzy, otrzymywanych od małżonki, polegały na ich trwonieniu lub marnotrawieniu na własne, egotyczne, potrzeby. Nie ostało się w szczególności twierdzenie pozwu, jakoby to brak aktywności zawodowej pozwanego niejako przymusił powódkę do wyjazdu za granicę. Sama T. P. - jak podkreślono - wyjaśniała, iż nastąpiło to w rezultacie konsensusu małżonków. Nie ulega wątpliwości, że R. P. (1) pracował zawodowo, a decyzja powódki była dyktowana pragnieniem progresji statusu materialnego rodziny. Konstatację tę potwierdziły nie tylko wyjaśnienia pozwanego, ale i wyjaśnienia jego procesowej przeciwniczki. Podała ona: „Przed moim wyjazdem umowa była taka, że mąż zostaje w K. i pracuje (...)" (k. 134). Potwierdził to również - wyraźnie niechętny ojcu -R. P. (2). Zeznał (k. 115 verte - 116): „Wiem, że ojciec pracował, ale zawsze narzekał na warunki zdrowotne, odkąd pamiętam, często przebywał na zwolnieniach chorobowych". O zatrudnieniu R. P. (1) „w firmie w B." (k. 51 verte) mówiła też D. P.. Na marginesie Sąd Rejonowy zauważa., iż czynienie zarzutu ojcu przez syna,

wedle którego ten pierwszy „(...) zawsze narzekał na warunki zdrowotne (...)” i „(•••) często przebywał na zwolnieniach chorobowych (...)” - jak to uczynił R. P. (2) (k. 116) - jawi się jako naganne w świetle art. 87 krio.

Nie ulega zatem wątpliwości, że pozwany przyczyniał się - przed wyjazdem żony do pracy za granicą - do zaspokajania potrzeb rodziny. Zdaniem Sądu Rejonowego z całą pewnością był on również wydolny w sprawach wychowawczych - wbrew twierdzeniom T. P.. Jej wyjaśnienia, jakoby pozwany nie umiał zająć się dziećmi (k. 134) jawią się jako wysoce wątpliwe. Gdyby istotnie tak było, to przecież troskliwa matka, na jaką kreowała się powódka, nie pozostawiłaby małoletniej córki z lekkomyślnym ojcem (art. 231 kpc). Tym bardziej nie zasługuje na aprobatę twierdzenie pozwu, jakoby pozwany zaniechał sprawowania władzy rodzicielskiej nad D. P.. Jeśli rzeczywiście miało to miejsce - rodzi się pytanie: z jakich względów matka, utrzymująca regularne kontakty telefoniczne z córką, zaniechała powrotu do kraju, aby tej nagannej sytuacji przeciwdziałać. Nie dość na tym - przecież nawet pozew rozwodowy, złożony przez T. P., obejmował żądanie rozwiązania jej związku małżeńskiego z R. P. (1) bez orzekania o winie w rozkładzie pożycia. Innymi słowy - powódka nie dostrzegła elementu winy swego męża w rozkładzie pożycia, a przeprowadzony w sprawie o sygn. akt I RC 438/08 Sądu Okręgowego w Opolu wywiad środowiskowy potwierdził fakt zaspokojenia D. P. w zakresie potrzeb materialnych (urządzenie i wyposażenie mieszkania, schludność jego utrzymania, zapewnienie miejsca do spania i nauki). Tożsame konstatacje odnotowano w wywiadach środowiskowych, sporządzonych na potrzeby sprawy o sygn. akt Nsm 108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu. W rezultacie za godne wiary należało uznać zeznania K. L., A. G. i M. W.. Jakkolwiek pochodzą one od osób bliskich pozwanemu - bo spokrewnionych oraz związanych emocjonalnie z R. P. (1) - to przecież nie tylko wzajemnie się potwierdzają, ale i skutecznie weryfikują w refleksjach kuratorów sądowych. Znamienne, iż zarówno w w/w dokumentach, jak również w werbalnych relacjach przywołanych świadków zwracano szczególnie uwagę na znakomite wyposażenie garderoby córki stron. Wyraźnie i stanowczo sprzyja to przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom R. P. (1). Wskazywał on właśnie na fakt, iż w kluczowym zakresie przysyłane przez żonę pieniądze służyły zakupom odzieży - również w innych miastach (O., Z., K.), do których podróże także generowały stosowne koszty.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził, a wręcz stanowczo podważył, tezy pozwu o próżniaczym trybie życia R. P. Przeciwnie - z wywiadów środowiskowych, jak również z treści pisma Dyrektora Zespołu Szkół Miejskich nr (...) w K. (k. 100) wynika, iż pozwany koncentrował swoją uwagę właśnie na córce, co jednoznacznie koresponduje z wymową zeznań K. L., A. G. i M. W.. Przywołane w rzeczonyj korespondencji Dyrektora Zespołu Szkół Miejskich nr (...) w K. porażki wychowawcze - co podkreślono tamże - wynikały z braku konsekwencji w stosowanej taktyce postępowania wobec małoletniej (zbyt duża swoboda albo zakazy, przez nią negowane). Opinia tej treści świadczy raczej o bezradności R. P. (1) względem - ujmując rzecz eufemistycznie - niegodnych zachowań córki, aniżeli o jego bierności w procesie wychowawczym. Warto zwrócić uwagę na wszczęcie wobec niej postępowania o demoralizację, ucieczki z domu, zgłaszane policji jej zaginięcia, interwencje w mieszkaniu - w tym na skutek odmowy wpuszczenia R. P. (1) do mieszkania przez byłą żonę i dzieci, a nawet - w związku z awanturą, wszczętą przez nietrzeźwą D. P. (sic!). Z tych przyczyn należało zdezawuować zeznania tej ostatniej, gdyż pozostają one w oczywistej sprzeczności nie tylko z relacjami K. L., A. G. oraz M. W., lecz także z opisywanymi wywiadami kuratorskimi.

To samo dotyczy zeznań R. P. (2), twierdzącego, iż ojciec nie opiekował się siostrą. Poza kolizją tego rodzaju twierdzenia z wymową w/w dokumentów (wywiady środowiskowe, pismo z k. 100) Sąd Rejonowy zwraca uwagę, iż mężczyzna ten w domu przebywał rzadko (k. 116), a w wywiadzie środowiskowym z dnia 24 kwietnia 2009 roku powołano fakt braku wspólnych zainteresowań z D. P. i rozluźnienia więzi uczuciowej między rodzeństwem (k. 6 verte akt o sygn. RIIINsm 108/09 Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu). W efekcie za nieprawdziwą należy uznać narrację R. P. (2) o jego stałym kontakcie z siostrą. O rzekomych zaś, a inspirowanych przez ojca, kłótniach w domu, przeczą sporządzone notatki z interwencji policyjnych z dnia 28 września 2009 roku oraz z dnia 29 listopada 2009 roku. W negatywnym świetle, jako prowokatorów scysji, stawiają one T. P., R. P. (2) i D. P.. Tak samo chybione są twierdzenia syna stron o materialnym zaniedbywaniu córki przez ojca oraz uniemożliwianiu jej nauki. Zeznanie tej treści pozostaje w rażącej sprzeczności z pismem Dyrektora Zespołu Szkół Miejskich nr (...) w K., jak i z konstatacjami wywiadów kuratorskich. Niezależnie od tego Sąd zwraca uwagę na wyraźny brak konsekwencji w tezach, lansowanych przez R. P. (2). Z jednej strony podkreślał, jak dalece siostra krzywdzona jest przez ojca, a z drugiej - iż pomimo to

pragnęła pozostać z nim we wspólnym mieszkaniu (k. 116). Świadek ten nie potrafił też podać, jakie to bezmyślne inwestycje realizował pozwany, mając przy tym świadomość, że opłacał należności za czynsz, media, kupował żywność - z której nota bene on sam korzystał podczas pobytów w domu. Próby wybielenia postawy siostry, przy równoczesnym oczernianiu ojca w spornym okresie, są zupełnie chybione. Z materiału dowodowego wynika, iż troska choćby o utrzymanie mieszkania w czystości, jak również zapewnienie posiłków ciążyła na R. P. (1).

Podobnie w kolizji z twierdzeniami R. P. (2), jakoby ojciec chciał pozbyć się córki z mieszkania, pozostają przywołane: pismo Dyrektora Zespołu Szkół Miejskich nr (...) w K., a także konkluzje wywiadów kuratorskich. Te wspiera zresztą - stosownie udokumentowane -postępowanie pozwanego wobec zaginięć D. P. (podjęte poszukiwania, zgłoszenia na policji). Wyłaniający się stąd obraz sytuacji (troska ojca o córkę) jest diametralnie odmienny od tego, do którego próbował przekonywać R. P. (2). Małoletnia córka stron była zadbaną, zaopatrzoną we wszelkie dobra materialne, w tym ulubione jedzenie oraz bardzo dobrą odzież, dom utrzymywano w czystości, posiadała własny pokój z miejscem do snu i nauki, jak również sprzęt RTV; podniesiono, że ojciec pozostawał w stałym kontakcie ze szkołą - zarówno w zakresie spraw wychowawczych, jak również dydaktycznych. Jest przy tym rzeczą zrozumiałą, że brak inwestycji w mieszkanie - co także zarzucał R. P. (1) jego syn - wynikał z nieustannego zaspokajania żądań materialnych D. P. przez jej ojca. Zważyć należy, że przecież z realizowanymi zakupami wiązały się liczne i dalekie wyjazdy, także pochłaniające koszty.

W tym zakresie Sąd Rejonowy dał wiarę wyjaśnieniom R. P. (1), albowiem nie tylko są one spójne, konsekwentne i racjonalne. Posiadają oparcie w dalszym materiale dowodowym - także tym, który został zainspirowany inicjatywą powódki. Znamienne, iż ona sama - co podkreślono - w pozwie rozwodowym nie domagała się stwierdzenia winy małżonka w rozkładzie pożycia. Tymczasem argument - obok rzekomego zaniechania w sprawowaniu władzy rodzicielskiej nad małą córką - o lekkomyślnym, beztroskim trwonieniu na własne potrzeby pieniędzy, zarabianych przez żonę, zmuszoną biernością męża do zagranicznych wojaży, miała niewątpliwie swoją oczywistą wymowę. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy przyjął, iż wola D. P. pozostania w domu rodzinnym razem z ojcem - pomimo rzekomo panującej tam (wedle słów R. P. (2)) tzw. „ciężkiej” atmosfery - posiadała swoje źródło właśnie w jej znakomitej sytuacji materialnej i zaspokajaniu przez ojca wszelkich pragnień. Syn stron miał zresztą po części tego świadomość, gdyż zeznał m.in. o doładowywaniu telefonu siostry przez ojca, zakupach żywności, opłacaniu należności za mieszkanie.

Ograniczone znaczenie poznawcze - zdaniem Sądu Rejonowego - mają zeznania B. B. (1). Mamy w tym wypadku do czynienia ze świadkiem pośrednim, tzw. „ze słyszenia”; co więcej wprost przyznającym, iż całą swoją wiedzę o relacjach małżonków T. i R. P. (1) powzięła od tej pierwszej. Tym samym jej stosunek do pozwanego -z uwagi na treść zwierzeń koleżanki - był pejoratywny. Nastawienie to, inspirowane niewątpliwie przez T. P., nie było poparte jakimkolwiek osobistym doświadczeniem. B. B. (1) nie znała pozwanego, a nawet nigdy go nie widziała. Swoją wiedzę o nim - co sama zeznała - czerpała z pogłosek (k. 123). Warto podkreślić, iż mamy w tym wypadku do czynienia ze świadkiem, którego przesłuchania domagała się strona powodowa. Tymczasem B. B. (1) w istocie zdeprecjonowała twierdzenia powódki, R. P. (2) i D. P.. Zaprzeczyła, jakoby córka stron była zaniedbana materialnie; przeciwnie -podkreśliła jej zadbanie, samodzielność w zaopatrzeniu w odzież (k. 122 verte). Niezbędne jej akcesoria D. P. nabywała - wedle słów B. B. (1) - sama. Skoro tak, to musiała dysponować pieniędzmi, a te - zdaniem Sądu Rejonowego - otrzymywała od ojca. Nie mogło być zresztą inaczej, skoro T. P. do kraju przyjeżdżała rzadko (dwa - trzy razy do roku), a i obecność córki w Niemczech miała charakter incydentalny. Tymczasem świadek zeznał, że D. P. widywała często, więc zdołała zaobserwować choćby elegancję jej strojów. Jeśli zaś kupowała je sama (k. 115 verte), to nie mogą się ostać twierdzenia R. P. (2) o pozbawieniu siostry przez jej ojca nawet tzw. kieszonkowego.

Z tych samych przyczyn należy zdyskredytować zeznania samej D. P.. W kontekście pisma Dyrektora Zespołu Szkół Miejskich nr (...) w K., jak i ustaleń wywiadów kuratorskich, a nawet zeznań B. B. (1), są one ewidentnie sprzeczne z prawdziwym przebiegiem zdarzeń. Rzecz jasna pozostają w oczywistej sprzeczności z zeznaniami również pozostałych słuchanych w sprawie świadków (K. L., A. G. i M. W.). Z drugiej strony B. B. (1) nie została wtajemniczona w problemy rodziny P. w sposób kompletny - albo sama tego nie pragnęła, skoro nie była zdolna przyswajać wszystkich informacji,

podawanych jej przez T. P. (k. 122 verte). Nie zdawała sobie sprawy z problemów wychowawczych D. P., co jawi się tym bardziej niezrozumiale, że

chodzi o przyjaciółkę powódki. Tymczasem naganne postępowanie córki stron miało charakter nie tyle incydentalny, co wręcz trwały. Zwraca też uwagę brak jakiegokolwiek wiedzy świadka o próżniaczych, czy też zaledwie lekkomyślnych zachowaniach R. P. (1) w zakresie decyzji finansowych. Znamienne, iż jest to mieszkanka tego samego co pozwany, niedużego przecież miasta, a nigdy go nawet nie widziała. Kobieta ta nie umiała też konkretnie wskazać źródeł wiedzy T. P. o rzekomych karygodnych postępkach małżonka tej ostatniej. Mówiła jedynie o „życzliwych ludziach”, bez ich zdefiniowania. Twierdzenie takie - rzecz jasna

- nijak ma się do faktów, albowiem gdyby takie osoby istniały, to z pewnością składałyby w niniejszej sprawie zeznania, w charakterze świadków - i to tzw.

świadków bezpośrednich. W takich warunkach powódka nie sięgałaby do relacji B. B. (1), która nie miała jakichkolwiek własnych doświadczeń z R. P. (1).

W tych warunkach, gdyby - czysto hipotetycznie - założyć, że faktycznie R. P. (1) zaniechał opieki nad córką, nie przekazywał dzieciom pieniędzy, a trwonil je na własne potrzeby i próżniaczy styl życia., to postawę T. P. należało uznać za skrajnie irracjonalną i niekonsekwentną. Sąd Rejonowy zauważa, iż kwota, objęta żądaniem pozwu, została skumulowana na przestrzeni dwóch i pół roku. Zasygnalizowano brak powoływania w/w okoliczności, świadczących o próżniaczym trybie życia pozwanego, w pozwie rozwodowym - co mogło przecież rzutować na ewentualne wykazanie winy byłego męża w rozkładzie pożycia. Po drugie - powstaje zasadnicza wątpliwość, z jakich to przyczyn powódka nie zaniechała pracy w Niemczech, aby ratować - krzywdzoną rzekomo przez ojca - małoletnią córkę. Nie kwestionując przecież kwalifikacji macierzyńskich T. P., a wręcz je wyraźnie przyznając, w ocenie Sądu z całą pewnością zaniechałaby ona kontynuowania zatrudnienia za granicą i

powróciła do kraju na wieść o materialnym i emocjonalnym zaniedbaniu D. P. przez R. P. (1). Warto tutaj przypomnieć, iż

powódka przebywała za granicą już od roku 2004, a więc - kierując się regułami logicznego rozumowania (art. 233 § 1 kpc) - z pewnością miała możliwość rezygnacji z prolongowania zatrudnienia, przy jednoczesnym wywiązaniu się z ewentualnych umów ze swymi pacjentami, względnie poleceniu innej osoby na swoje miejsce (sama przecież tak zainicjowała własną pracę). Z tych przyczyn ewentualne twierdzenia T. P. o niemożności porzucenia chorych ludzi z dnia na dzień nie mogłyby się ostać.

Ponadto - powódka, dysponując świadomością rzekomych ekscesów małżonka, konsekwentnie przecież wysyłała mu pieniądze - aż do dnia 25 sierpnia 2008 roku. Argument o szantażach z jego strony, polegających na

groźeniu zawiadomieniem organów państwowych o pracy T. P. „na czarno” - co miało być okolicznością rzutującą na kontynuowanie zatrudnienia, jak i na stałe przesyłanie gotówki mężowi - nie wytrzymują krytyki. Stan obawy ustał przecież już w grudniu 2007 roku. Wtedy bowiem podjęła zatrudnienie legalnie (vide: k. 134). Tymczasem pozwany pozostał beneficjentem przekazów pieniężnych - co podniesiono - aż do sierpnia 2008 roku.

Tak samo nieprzekonywująco brzmią wyjaśnienia powódki, jakoby mąż również przed jej wyjazdem nie potrafił zająć się dziećmi. Deklaracja tej treści - co podniesiono - wpływa raczej na ocenę postępowania T. P., aniżeli pozwanego. Wysoce jednak wątpliwe - jak wskazano - że kochająca matka pozostawia dorastającą córkę pod opieką indolentnego współmałżonka i to w newralgicznym okresie dorastania i tzw. „nastoletniości” D. P.. Tym bardziej zaś nie pozostałaby bierna wobec symptomów jej krzywdy, której miała doznawać - przecież przez wiele lat - zamieszkując z ojcem. Rzecz jasna musiała zdawać sobie sprawę z - ujmując rzecz eufemistycznie - dalekich od prawdy twierdzeń córki o

wyzuciu jej przez ojca z jakichkolwiek środków pieniężnych. Za konkluzją tej treści przemawia nie tylko fakt wyjazdu zarobkowego, ale i konsekwentne pozostawanie za granicą, rzadkie przyjazdy do Polski, jak i częste, co najmniej cotygodniowe, kontakty telefoniczne z koleżanką B. M. - B.. Ta zaś ostatnia - jak zeznała - często widywała D. P.

- elegancką, zadbaną, samodzielnie dokonującą niezbędnych jej dziewczęcych i kobiecych akcesoriów.

Strona powodowa na poparcie swoich twierdzeń powołała sentencję uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1978 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 4/78 (OSNC z 1978 roku nr 9 póż. 151). Zgodnie z zaprezentowaną w niej tezą - małżonkowi, który wyłącznie łożył na utrzymanie wspólnego dziecka, przysługuje prawo domagania się od współmałżonka zwrotu odpowiedniej części poniesionych na ten cel kosztów (art. 140 § 1 krio) niezależnie od tego, z jakich źródeł czerpał on środki na zaspokajanie potrzeb dziecka. Artykuł 140 § 1 krio stanowi zaś, że osoba, która dostarcza drugiemu środków utrzymania lub wychowania nie będąc do tego zobowiązana albo będąc zobowiązana z tego powodu, że uzyskanie na czas świadczeń alimentacyjnych od osoby zobowiązanej w bliższej lub tej samej kolejności byłoby dla uprawnionego niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami, może żądać zwrotu od osoby, która powinna była te świadczenia spełnić.

Warto zauważyć, iż rzeczoną pogląd dotyczył sytuacji diametralnie odmiennej od tej, którą Sąd Rejonowy rozważał w bieżącej sprawie. Sąd Najwyższy miał do czynienia z pozwanym, który opuścił swoją żonę, gdy ta była w ciąży i nie łożył w ogóle na utrzymanie rodziny. W realiach zaś problemu, przedstawionemu refleksji Sądu meriti R. P. (1)nie tylko pracował zawodowo, poświęcając cały swój czas na zarabkowanie dla zaspokajania potrzeb żony i dzieci, ale i starał się rekompensować -zwłaszcza córce - wyjazd matki za granicę. Z całą zaś pewnością nie zaniechał alimentowania syna i córki, przekazywał im środki, zarobione przez matkę. Nie sposób pominąć faktów, podkreślanych w przywołanych wywiadach kuratorskich, a sprowadzających się do pracy R. P. (1)w gospodarstwie domowym (art. 27 krio). Żadną zaś miarą nie sposób bronić twierdzenia o egotycznych zachowaniach pozwanego, marnotrawieniu uzyskiwanych pieniędzy na potrzeby inne, niż związane z utrzymaniem rodziny. Pomijając kwestię braku dowodów (art. 232 kpc) na taką okoliczność Sąd Rejonowy skonkludował, iż postępowanie dowodowe wykazało - co wyeksponowano - zgoła odmienny przebieg zdarzeń. Ponadto -żaden ze słuchanych w sprawie świadków - tak na wnioski strony pozwanej, ale przecież również powodowej - nie potrafił podać jakichkolwiek faktów, potwierdzających lekkomyślny, rozrzutny, rozwiązły tryb życia pozwanego. Nikt, w tym także pozwana, lecz również R. P. (2), B. B. (1)oraz D. P.nie potwierdził wydatkowania otrzymywanych przez pozwanego pieniędzy na używki, alkohol, papierosy, utrzymywanie innych kobiet. Jakkolwiek o rzekomym „sponsorowaniu” takowych zeznawała D. P., to jednak brak w tym zakresie konkretów i detali. Jedyną osobą, która potwierdziła, iż widywała R. P. (1)z inną, bliską mu - jak można wnosić z werbalnej relacji - kobietą był M. P.. Obserwował to jednak przed dwoma laty, a zatem po rozwodzie stron, a tym bardziej - po zaistnieniu okoliczności, które do rozkładu pożycia małżeńskiego doprowadziły. Jednocześnie i ten świadek nie zakonotował próżniaczego trybu i stylu życia R. P.. Tym samym Sąd Rejonowy przyjął, że wydatkował on otrzymywane od małżonki pieniądze wyłącznie na potrzeby rodziny. Brak inwestycji o charakterze remontowym wynikał nie tyle z trwonienia gotówki, ile raczej z zaspokajania nadmiernych ambicji materialnych córki.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu zapadło na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc. Na zasądzoną kwotę składają się: wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 2400,00 zł (§ 6 pkt. 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U. Nr 163, póż. 1348 ze zm.] oraz opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa -17,00 zł [część IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej - Dz.U. Nr 225, póż. 1653 ze zm.].

Biorąc pod rozwagę poczynione ustalenia faktyczne, przywołane przepisy prawa oraz przeprowadzone rozważania należało orzec jak w tenorze sentencji.